

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w zakresie zarzutów podniesionych w niniejszym odwołaniu;
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy spornych ograniczeń dotyczących niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej, spornych ograniczeń dotyczących rynku kapitałowego oraz spornych ograniczeń dotyczących roszczeń prawnych w kształcie, w jakim zostały one ustanowione w rozporządzeniu Rady nr 833/2014⁽¹⁾ lub w decyzji Rady 2014/512/WPZiB⁽²⁾.

Wnoszący odwołanie podnoszą siedem zarzutów:

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że przyjmując sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej, Rada działała zgodnie z art. 296 TFUE.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że przyjmując sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego, Rada działała zgodnie z art. 296 TFUE.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo uznając, że istnieje racjonalny związek między spornymi ograniczeniami dotyczącymi niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej a celem, którego realizacji służą.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące roszczeń prawnych nie są nieproporcjonalne i w żaden sposób nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego są zgodne z zasadą proporcjonalności i nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie.

Zarzut siódmy: Sąd naruszył prawo, uznając, że sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej i sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego są uzasadnione wyjątkami ze względu bezpieczeństwa określonymi w Umowie o partnerstwie i współpracy między UE i Rosją oraz w Układzie ogólnym WTO w sprawie taryf celnych i handlu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 1; sprostowanie: Dz.U. 2014, L 246, s. 59).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 13; sprostowania: Dz.U. 2014, L 282, s. 27; Dz.U. 2014, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 30 listopada 2018 r. – B, C, D / Administration des contributions directes

(Sprawa C-749/18)

(2019/C 93/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: B, C, D

Druga strona postępowania apelacyjnego: Administration des contributions directes

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te sprzeciwiają się ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącego systemu integracji podatkowej, które, z jednej strony, pozwala na konsolidację wyników spółek należących do tej samej grupy umożliwiającą wyłącznie pionową integrację podatkową pomiędzy spółką dominującą będącą rezydentem lub stałym zakładem spółki dominującej niebędącej rezydentem mającym siedzibę w danym państwie a jej spółkami zależnymi będącymi rezydentami, a które, z drugiej strony, w ten sam sposób stoi na przeszkodzie wyłącznie poziomej integracji podatkowej samych spółek zależnych, zarówno w przypadku spółki dominującej niebędącej rezydentem oraz nieposiadającej stałego zakładu z siedzibą w danym państwie, jak i spółki dominującej będącej lub niebędącej rezydentem, ale posiadającej stały zakład mający siedzibę w danym państwie?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te sprzeciwiają się przywołanemu ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącemu systemu integracji podatkowej, a w szczególności, ściślemu rozgraniczeniu między systemem integracji pionowej (pomiędzy spółką sprawującą kontrolę a spółkami zależnymi bezpośrednio lub pośrednio) a poziomej (pomiędzy dwiema lub kilkoma spółkami zależnymi będącymi rezydentem należącymi do spółki sprawującej kontrolę pozostającej poza zakresem integracji podatkowej) wynikającemu z tego ustawodawstwa oraz ustanowionemu na jego podstawie obowiązki zakończenia uprzednio istniejącej pionowej integracji podatkowej przed uzyskaniem możliwości ustanowienia grupy zintegrowanej poziomo do celów podatkowych i to w przypadku, gdy:
 - bądź pionowa integracja podatkowa integrującej spółki sprawującej kontrolę na poziomie krajowym będącej rezydentem danego państwa członkowskiego (będącej równocześnie spółką szczebla pośredniego w stosunku do spółki sprawującej kontrolę nad całą grupą będącej rezydentem innego państwa członkowskiego) ze spółkami zależnymi będącymi rezydentami należącymi do spółki sprawującej kontrolę została już wcześniej ustanowiona, ze względu na dopuszczenie, na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, wyłącznie pionowej integracji podatkowej, w celu umożliwienia skorzystania z systemu niezależnie od tego, czy spółka sprawująca kontrolę nad całą grupą jest rezydentem w innym państwie członkowskim,
 - bądź spółkom siostrzanym integrującej spółki sprawującej kontrolę mającej siedzibę w danym państwie członkowskim (a zatem również spółek zależnych spółki sprawującej kontrolę nad całą grupą będącej rezydentem w innym państwie członkowskim) odmówiono zgody na udział w istniejącym systemie integracji podatkowej na tej podstawie, że systemy integracji pionowej i poziomej są ze sobą nie do pogodzenia,
 - bądź objęcie wspomnianych spółek siostrzanych zakresem konsolidacji wyników spółek należących do grupy skutkowałoby zniesieniem wcześniej istniejącej pionowej integracji podatkowej – ze wszystkimi związanymi z tym negatywnymi konsekwencjami podatkowymi ze względu na brak spełnienia warunku minimalnego okresu istnienia integracji wynikającego z przepisów krajowych – oraz wdrożeniem nowego systemu poziomej integracji podatkowej, podczas gdy spółka integrująca będąca rezydentem (na szczeblu której byłyby skonsolidowane wyniki spółek integrowanych poziomo do celów podatkowych) pozostałaby ta sama?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej również na pytanie drugie, czy art. 49 i 54 TFUE, w związku z zasadą skuteczności (effet utile) prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącemu systemu integracji podatkowej, a w szczególności stosowaniu uregulowania, zgodnie z którym każdy wniosek o dopuszczenie do systemu integracji podatkowej powinien być obligatoryjnie wniesiony do właściwego organu przed końcem pierwszego roku, którego dotyczy wniosek o zastosowanie tego systemu i to przy założeniu,
 - bądź że w razie odpowiedzi twierdzących na dwa pierwsze pytania, wspomniane ustawodawstwo wykluczałoby w sposób niezgodny ze swobodą przedsiębiorczości poziomą integrację podatkową pomiędzy samymi spółkami zależnymi tej samej spółki dominującej oraz modyfikację istniejącej grupy zintegrowanej pionowo do celów podatkowych podatkowo poprzez włączenie spółek siostrzanych spółki integrującej,

- bądź że praktyka administracja i sądowa danego państwa członkowskiego przed ogłoszeniem wyroku [Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] z dnia 12 czerwca 2014 r. (sprawy połączone C-39/13, C-40/13 i C-41/13) były ukierunkowane na dopuszczenie ważności wspomnianego ustawodawstwa,
- bądź że w wyniku opublikowania wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r., wiele spółek złożyło, jeszcze przed końcem 2014 r., wniosek o ich włączenie do grupy zintegrowanej podatkowo, istniejącej przed dopuszczeniem poziomej integracji podatkowej ze spółką integrującą w ramach istniejącej grupy, powołując się na wyrok z dnia 12 czerwca 2014 r.,
- bądź wniosek ten dotyczy nie tylko roku podatkowego 2014, który w chwili wniesienia wniosku jeszcze się nie zakończył, ale również wcześniejszego roku podatkowego 2013, począwszy od którego spółki uczestniczące w integracji spełniły wszystkie warunki materialne zgodne z prawem Unii, w celu dopuszczenia do systemu integracji podatkowej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – A, B / C**

(Sprawa C-750/18)

(2019/C 93/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: A, B

Strona przeciwna: C

Pytania prejudycjalne

W jaki sposób należy interpretować dyrektywę 93/13⁽¹⁾, a mówiąc dokładniej ustanowioną w niej zasadę łącznego skutku, dla potrzeb oceny rażąco wysokiego – w rozumieniu art. 1 lit. e) załącznika do rzeczony dyrektywy – odszkodowania przewidzianego na wypadek niewykonania przez konsumenta zobowiązań (zwanego dalej: karą umowną), w przypadku, gdy chodzi o kary umowne związane z różnymi naruszeniami odmiennych rodzajów, które ze swej natury niekoniecznie muszą wystąpić łącznie, i w tym konkretnym przypadku rzeczywiście łącznie nie wystąpiły?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 30 listopada 2018 r. – Bulgarian Air Charter Limited / NE**

(Sprawa C-758/18)

(2019/C 93/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Bulgarian Air Charter Limited